

at Ministeriet parlamentarisk kan vente yderligere Indrømmelser af os end dem, den saglige Begrundelse tilliger. Det har været mit Standpunkt fra første Færd, og det er ogsaa mit Standpunkt nu. Jeg skal ikke fremdrage noget som helst politisk Moment; det overlader jeg til Flertallet i Salen. Med disse Bemærkninger kunde jeg nu stille mig som Sagttager udenfor denne Debat; som saadan havde jeg jo imidlertid Lov til at tænke og for en Gangs Skyld tænke høit, og var jeg vis paa, at det ikke kom videre, vilde jeg i dette Tilfælde tænke høit. Jeg kunde da falde paa at spørge: Hvad vil et Ministerium gjøre, der efter sin Opfattelse trænger til Opfyldelsen af en bestemt Opgave, jeg vil f. Ex. sige at kunne skaffe Midler tilveie i Morgen, men kan ikke faae disse Midler? Jeg vil da tænke, at dette Ministerium ingen anden Udvei har, end at frigjøre sig for Regjeringens Byrder — ingen anden, og saa forsøge, om Afsløre kunne føre Sagen anderledes igjennem. Thi en Opløsning i dette Tilfælde eller en Udsættelse af Rigsdagens Møder vilde jo ikke hjælpe det Allermindste. saaledes vil jeg tænke høit om et Ministerium, der var i den Stilling, at det havde bestemt erkjendt, at en Opgave maatte løses efter dets Anskuelse, Penge f. Ex. i Morgen eller i Overmorgen, som det dog ikke kunde skaffe. Men jeg vil endvidere tænke, at dette Ministerium kunde gjøre noget Mere. Dette Ministerium har løst sværere Opgaver end denne, og er kommet heldig derfra; men det er muligt at dette Ministerium glemmer, at en Seir i Rigsdagen i og for sig ikke er en Seir; thi Befolkningen har endnu ikke beseglet den Seir, som Ministeriet ved Løsningen af en større Opgave vandt i Fjor, og jeg vil derfor sige, at det jo kunde hælde, at dette Ministerium, eller rettere sagt, jeg vil tænke høit, at dette Ministerium kunde det gaa med som med Krukken, der gaar saa længe til Blands, at den kommer hanteløs hjem. Jeg har altsaa i Fjorstningen sagt min Mening om det Politiske; jeg har dernæst tænkt høit som Sagttager. Jeg har i den Henseende aldeles Intet med Sagen at gjøre, har ingen som helst Ansvar fra eller til. Jeg vil sige: Bortset fra det foreliggende Tilfælde, finder jeg, at dette Thing og dette Ministerium i Grunden passer godt sammen indtil Valgene. Jeg haaber, at de ikke ville passe sammen længere. Den meget ærede Minister had mig sige ham, hvad jeg mente med Udtrykket: Jeg lod Guvernøren true. Ministeren lod Guvernøren true. Jeg skal tjene den ærede Minister deri, thi det er muligt, at der kunde ligge noget Mere deri, end der ligger i min Tanke. Jeg opfattede nemlig Telegrammet fra Guvernøren paa en Maade som en Trusel efter min Forstand o: Forbringer saa kategorisk fremsatte pr. Telegram kunne i den Situation være en Trusel. Det vilde imidlertid ikke have ved-

kommet os, hvis Telegrammet var blevet liggendeovre i Ministeriet; men i det Dieblit, det fremsattes her, og der videre argumenteres derfra af den ærede Minister, har han for saa vidt gjort Telegrammet til sit. Andet ligger der ikke i denne Udtalelse. Hvis den ærede Minister har ment, at der deri har ligget, at den ærede Minister pr. Telegram har formaaet Guvernøren til at telegrafere, vil jeg indrømme, at det ligger saa fjært fra min Tanke, at der aldrig kunde være Tale om, at det kunde faae noget Udtryk af mig. Det er mig derfor meget høit, at den ærede Finansminister har givet mig Anledning til at forklare et Udtryk, som mulig kunde være noget tvetydigt. Jeg kommer nu til et Hovedpunkt i den ærede Ministers Fremstilling, og det er den Indsigelse, han gjorde mod min Forklaring af, hvorledes det kunde gaa til derovre. Jeg er gaaet ud fra den Betragtning, at, kunde den nuværende Plantageeier ikke opfylde sine Forpligtelser efter Arbejdskontrakterne, Lyendekontrakterne, maa han overgive sig til Dyrigheden, og denne paa Lovens Begne tage hans Afgifter, saaledes at de Udgifter, som ere fornødne for at opretholde Arbejdskontrakterne og derved altsaa ogsaa de Foranstaltninger, der ere nødvendige til Drivsel af Forretningene, have fortrinnsvis Ret fremfor alle Prioriteter og Hæftelser paa Eiendommen. Den ærede Minister siger, at det er en fuldstændig Wildfarelse. Træder Skifteretten til, har den ikke Ret til at bruge een Dre udover, hvad Boet giver den. Jeg ønsker gjerne at faae lidt mere Oplysning af den ærede Finansminister om denne Paastand. Lyendeloven siger hos os i § 48 og følgende, som de kjende, at Lyendets Løn for et Aar har i Fallitboet Fortrinnsret fremfor alle andre Hæftelser, og der henvises i saa Henseende til D. L. 5—14—37, netop til Reglen deri, og Reglen deri er, at Husleie, Landgilde, Skatter, Forstrækning til Bøndernes Voks Fortsættelse, Gaardskald, saa og eet Aars Tjenestefolks Løn betales i et Fallitbo forlods, med Fortrinnsret. Nu er det os bekendt, at de danske Love — altsaa Danske Lov — bestaa i Vestindien, med mindre der ved særegne Love eller Anordninger derfra er gjort Undtagelse. Nu skal jeg sige, at den bestaaende Forordning om Arbejdsregulativerne af 26 Januar 1849 efter hele sit Indhold, taler bestemt for min Opfattelse, og naar den ærede Minister siger, at disse Arbejdsregulativer, hele denne Arbejdsstilstand der, dække paa Verne for Løsgangerloven, Fattigloven, Lyendeloven og deslige, idet Plantageeierne staa der i Kommunen med Forpligtelser, som ellers vilde være opfyldte ved disse Love, bekræfter dette ogsaa min Paastands Rigtighed, og gaar jeg til Erfaringen, saaledes som denne har udviklet sig, taler den dernæst atter mod den ærede Ministers Paastand om, at Skifteretten ikke raader over en Dre. Naar der har været holdt Auktion over